

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

VINDECARE PRIN CREDINȚĂ, POST ȘI RUGĂCIUNE

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea lunaticului*)
(†) TĂIEREA CAPULUI
SF. PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

1. În Duminica aceasta, prin pericopa evanghelică de la Matei, cap. 17, 14-23, ni se relatează minunea vindecării unui tânăr lunatic stăpânit de un duh rău, adus de tatăl său în fața ucenicilor și apoi a Mântuitorului Hristos. Domnul, cu puterea Sa dumnezeiască și din iubire milostivă față de omul aflat în suferință și în grea încercare, a alungat duhul cel necurat și tânărul s-a făcut sănătos. Săvârșind această minune Mântuitorul scoate în evidență puterea credinței, dar și rostul rugăciunii și al postului în lupta creștinului cu duhurile cele rele. Domnul cere să avem credință neîndoielnică în puterea și ajutorul Său, măcar cât „un grăunte de muștar” și atunci vom putea să mutăm și noi din loc muntele ostil din sufletul nostru, făcând astfel cale harului dumnezeiesc spre vindecarea și mântuirea noastră.

2. Tot în Duminica aceasta, fiind 29 august, pomenim Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul, ultimul și cel mai mare proroc al Vechiului Testament. Pentru că l-a mustrat pe Irod regele pentru fărădelegea în care trăia cu Irodiada, a fost prins și întemnițat, iar cu prilejul unui ospăț dat de rege, prin viclenia Irodiadei, a fost martirizat tăindu-i-se capul.

Așa și-a încheiat viața Sfântul Ioan, marele dascăl al pocăinței, care a predicat la Iordan întoarcerea oamenilor către Dumnezeu, a botezat pe Mântuitorul Hristos și L-a arătat ca fiind: „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”.

Coborând de pe Muntele Taborului, unde S-a schimbat la Față și a arătat ucenicilor strălucirea dumnezeirii Sale, Mântuitorul Hristos întâlnește un om care, ieșind din mulțime, s-a apropiat de El și-L ruga fierbinte să-i vindece fiul care era stăpânit de un duh rău și pătimea cumplit.

Domnul, înțelegând durerea acestui tată, îi apreciază credința și îi cere să-l aducă pe fiul său în fața Sa. Mai înainte tatăl îi rugase pe ucenici să-i vindece fiul, dar aceștia nu au putut, deoarece nu aveau puterea deplină dată lor de Hristos, pe care o vor primi după Învierea Mântuitorului și după coborârea Duhului Sfânt. Mai mult, unii dintre ucenici mai erau șovăielnici și nu erau pe deplin încredințați că Hristos este cu

adevărat Fiul lui Dumnezeu.

După ce tânărul a fost adus în fața Domnului, Hristos a certat duhul cel rău, care îndată a ieșit și tânărul s-a făcut sănătos. Având o oarecare nedumerire în sufletele lor, ucenicii s-au apropiat de Mântuitorul și L-au întrebat de ce ei nu au putut să izgonească demonul din omul bolnav. Mântuitorul le răspunde, precizând două lucruri foarte importante: întâi le spune că din pricina „puținei voastre credințe” și apoi menționează că, pe lângă credință puternică, acest neam de demoni nu iese din om decât cu rugăciune și post.

Rugăciunea curată, stăruitoare, alungă pe demoni din minte, iar în om se coboară harul și lumina lui Hristos, iar

nevoința postului alungă duhurile cele rele din simțurile și poftele trupului, prin care de multe ori intră în om și găzduiește în el.

Învățăm din evanghelia de astăzi că virtutea credinței puternice, dar și postul și rugăciunea sunt elementele esențiale ale vieții noastre duhovnicești. Iubirea milostivă arătată în fapte bune, smerenia și nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu, reprezintă pentru noi un luminos model de a fi bineplăcuți lui Dumnezeu, iar atunci când avem încercări, boli sau necazuri, prin răbdare și nevoință sinceră să ne apropiem de Hristos și El ne va ajuta spre tămăduirea și mântuirea vieții noastre. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

Sfântul Ioan a fost prorocul cu chip de „Înger în trup”, singurul dintre sfinți zugrăvit cu aripi de înger în iconografia bisericească. El a fost înaintea Domnului nu numai cu nașterea, ci și cu moartea sa: Domnul Hristos a pățimit pentru păcatele oamenilor, iar Înaintemergătorul Său a îndurat moartea mucenicească pentru fărădelegile lui Irod.

Sfântul Ioan a propovăduit pocăința spre iertarea păcatelor și i-a botezat în apa Iordanului pe aceia care se hotărâu să-și schimbe viața. Mulțimile veneau în pustiul Iordanului și-l ascultau. Predica lui era aspră și cutremurătoare, precum viața sa aspră și smerită: mânca lăcuste și miere sălbatică, purta o haină din păr de cămilă, încins cu o curea și chema la moralitate, biciuind fărădelegile și inegalitățile sociale, abaterile de la dreapta credință și împietrirea inimilor.

Apoi L-a botezat pe Hristos și L-a arătat pe Fiul lui Dumnezeu ca pe Unul din Sfânta Treime.

Viața pământească a Sfântului Ioan a fost curmată cu ură și cruzime de regele Irod Tetrarhul, la sfatul diavolesc al nelegitimei sale soții, Irodiada. În anul 31, tetrarhul Irod Antipa al IV-lea, fiul lui Irod cel Mare, s-a dus la Roma la împăratul Tiberiu. Oprindu-se pe drum în casa fratelui său Filip, s-a aprins de patimă pentru soția fratelui său, Irodiada. Aceasta i-a promis că se va căsători cu el dacă se va despărți de soția sa, adică de fiica lui Areta, împăratul Arabiei. Întorcându-se de la Roma, Irod Antipa își alungă soția legitimă și se căsătorește cu Irodiada, împotriva legii. Pentru această nelegiuire, Ioan Botezătorul îl muștră pe Irod înaintea tuturor: „Nu ți se cade să ții pe femeia fratelui tău” (Marcu 6, 18).

De aceea, Irodiada și fiica sa, Salomeea, căutau prilej să-l omoare pe Sfântul Ioan. Regele Irod l-a întemnițat pe Sfântul Ioan, dar se temea de popor ca să-i facă vreun rău. Prorocul și din temniță îl muștră pentru nelegiuirea în care trăia. Prilejul pândit de Irodiada s-a ivit când regele și-a serbat ziua de naștere, iar Salomeea a dansat, încântându-i pe meseni. Irod, amețit de băutură, a făgăduit cu jurământ că-i va da Salomeei orice-i va cere, chiar și jumătate din împărăția sa. Salomeea a fost sfătuită de Irodiada să-i ceară să i se aducă pe tîpsie capul Sfântului Ioan Botezătorul. Irod s-a întristat pe moment, neașteptându-se la o asemenea

La 29 august prăznuim Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul, zi de post și rugăciune pentru Biserică și credincioși, această sărbătoare încheind anul bisericesc. Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare profet al Vechiului Testament, legătura între Vechiul și Noul Testament, cel care ca ultimul profet al Legii Vechi s-a învrednicit să-L vadă pe Mântuitorul Hristos, Mesia cel promis și să-L prezinte la Iordan ca „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”.

cerere din partea fetei, care nu a cerut bani sau avere, ci „sânge de proroc”, dar pentru jurământul făcut în fața mesenilor a dat poruncă ca de îndată temnicerul să-i taie capul Sfântului Ioan și să-l aducă pe tîpsie, dându-l fetei, iar aceasta, mamei ei.

Și astfel viața Înaintemergătorului s-a curmat. Trupul lui a fost luat de ucenicii săi și îngropat, iar capul, la porunca Irodiadei, se pare că a fost îngropat într-un loc ascuns, de teamă ca nu cumva Ioan să învieze și s-o mustre pentru fapta ei nelegiuită.

Biserica ne spune, după textul de la Luca cap. 8, 3, că o femeie credincioasă Mântuitorului Hristos și Sfinților Apostoli, anume Ioana, soția lui Huza, dregător al lui Irod, știa unde era îngropat capul Sf. Ioan Botezătorul. Împreună cu ucenicii Mântuitorului l-ar fi așezat într-o amforă și l-au îngropat în Grădina Ghetsimani, de unde apoi niște negustori l-au găsit și l-au dus la Edesa, în Siria. De acolo, după alte peregrinări, cinstitul cap a ajuns la Constantinopol, de unde

cruciații l-au dus în Apus, în catedrala din Amiens (Franța) unde se păstrează și azi. Cea mai mare parte din mâna Sf. Ioan Botezătorul, cea care L-a botezat pe Mântuitorul Hristos, se păstrează la Topkapî, în Constantinopol, iar altă parte din mâna sa - la Mănăstirea Dionisiu de la Sfântul Munte Athos și la Mănăstirea Cetinje din Muntenegru.

Fapta lui Irod nu a rămas nepedepsită, deoarece Areta, pentru a se răzbuna de supărarea adusă fiicei lui, a cucerit castelul Maherus și o parte din pământul Iudeii. După ceva timp, Irod s-a dus la Roma ca să obțină titlul de rege de la împăratul Caligula, ca și fratele său, Agripa. Împăratul însă aflase că se unise cu parții, că uneltea împotriva romanilor și că se pregătea să înarmeze 70.000 de oameni. Pentru acestea i-a luat stăpânirea tetrarhiei Iudeii, i-a confiscat averea și l-a exilat (în anul 38) împreună cu Irodiada, mai întâi la Lugdun (Lyon) în Galia și apoi la Ilard în Spania. Astfel, Irod s-a sfârșit acolo în mizerie și boală, după ce mai întâi a văzut groaznica moarte a Salomeei. ❖

Așezarea în raclă a cinstitului Brâu al Maicii Domnului

Impărăteasa Zoe, soția împăratului Leon cel înțelept (886-911), suferea de o boală gravă, incurabilă. Într-o noapte, prin vedenie dumnezeiască, a aflat că dacă se va atinge de Brâul Maicii Domnului se va vindeca. În Constantinopol, într-o biserică închinată Sfintei Fecioare Maria, se afla un veșmânt și Brâul Născătoareii de Dumnezeu, așezate la loc de cinstire într-o raclă de aur, aduse de la Ierusalim în timpul împăratului Arcadius (395-408).

La rugămintea Împăratului Leon, Patriarhul Constantinopolului a luat brâul Maicii Domnului și, înconjurat de un sobor de preoți, a mers la curtea împărătească unde s-au rugat pentru tămăduirea împărătesei. Aceasta s-a închinat și a adus cinstire Brâului Maicii Domnului și atingându-se de acesta s-a vindecat. În urma minunii au așezat Brâul Maicii Domnului înapoi în raclă și au rânduit prăznuirea acestei minuni spre lauda Maicii Domnului. Astăzi prăznuirea se face pe 31 august. ❖

1 SEPTEMBRIE - INDICTIONUL SAU NOUL AN BISERICESC

La 1 septembrie începe noul an bisericesc. Tradiția de a începe noul an în prima zi de toamnă era comună mai multor popoare biblice, căci recoltele anuale erau în hambare, iar oamenii se pregăteau pentru un nou an agricol. Dar Biserica ne arată că anul nou bisericesc are și o profundă semnificație teologică.

După tradiția iudaică, mai multe evenimente sunt legate de această zi: Arca lui Noe s-a oprit în muntele Ararat după încetarea potopului; Moise s-a coborât din Muntele Sinai cu Tablele Legii; în această zi s-a construit cortul mărturiei, în care a fost pus Chivotul Legii; a fost sfințit templul lui Solomon și tot în această zi arhiereul intra o dată pe an în sfânta sfintelor pentru a tămâia altarul. La începutul lunii septembrie, evreii aveau sărbătoarea corturilor, în amintirea celor 40 de ani pe care i-au petrecut în pustie înainte de a intra în pământul făgăduinței.

La Sinodul I Ecumenic de la Niceea s-a stabilit pentru toată creștinătatea începutul anului nou bisericesc la 1 septembrie.

Românii numesc noul an bisericesc indictionul sau indictionul, care înseamnă „arătare” și „poruncă”. Acesta amintește de intrarea Domnului în sinagogă, când a citit cuvintele prorocului Isaia, ce vesteau trimiterea Unsului lui Dumnezeu către popor pentru a-i ușura suferința. Indictionul era de fapt o sărbătoare a Imperiului Roman. Atunci împăratul se arăta poporului,

prezenta situația imperiului și comunica diferite informații privitoare la viața publică. Tot la această dată se plăteau impozitele și soldele soldaților pe anul ce trecuse.

Evanghelia zilei (Luca 4, 16-22) redă începutul activității publice a lui Hristos. În această zi a intrat Domnul Iisus în sinagoga iudeilor și a citit din cartea lui Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului” (Luca 4, 18-19). Domnul Hristos le spune celor ce-L ascultau că profeția s-a împlinit în El. Potrivit tradiției, Iisus a venit la Nazaret pentru a vesti cuvântul lui Dumnezeu la începutul toamnei. Biserica s-a asociat acestei tradiții și a pus începutul ciclului liturgic sau al slăvirii lui Dumnezeu în Biserică prin sfintele slujbe pe durata unui an în aceeași zi care amintește de începutul propovăduirii Domnului Iisus Hristos. ❀

Sfântul Cuvios Dionisie cel Smerit

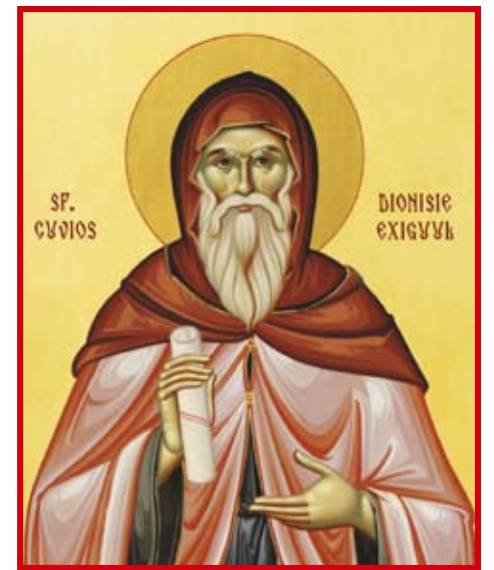
Născut în jurul anului 470 în Sciția Mică, a ales de tânăr viața monahală în una dintre mănăstirile eparhiei Tomisului. Dorind să studieze teologia mai profund, pleacă în Orient, mai întâi la Locurile Sfinte, oprindu-se îndelung la Mormântul Domnului, apoi în Asia Mică, stabilindu-se la o mănăstire din Constantinopol. Pentru că știa foarte bine greaca și latina, a fost trimis la Roma, unde papa Ghelesie avea nevoie de un traducător pentru canoanele Sinoadelor Ecumenice și scrierile patristice răsăritene. În anul 496 Cuviosul Dionisie ajunge la Roma și intră în Mănăstirea „Sfânta Anastasia”. Pe lângă traduceri, Cuviosul se va ocupa și cu predarea dialecticii la Universitatea Vivarium din Calabria. Acolo l-a cunoscut și s-a împrietenit cu Casiodor.

Un frumos portret al Cuviosului Dionisie a rămas de la Casiodor. Acesta ne spune despre Cuviosul Dionisie că era „de neam scit, dar de obiceiuri întru totul romane, foarte priceput la ambele limbi, cunoscător perfect al Sfintei Scripturi și al Dogmaticii, înțelept și simplu, învățat și smerit, cu vorbă puțină, feciorelnic, blând, plângând când auzea vorbe de veselie nepotrivite, postitor, fără să osândească pe cei care mâncau; mânca rar și atunci lucruri obișnuite, știa să se abțină în mijlocul plăcerilor, la mesele

trupești știa să aducă întotdeauna mâncări duhovnicești, dar participa și la conversații nebisericesti, răspundea strălucit la orice întrebare i se punea. În el era multă simplitate împreună cu înțelepciune, smerenie împreună cu învățătură, moderație împreună cu talentul de a vorbi, încât se socotea un nimic sau unul dintre cei din urmă slujitori, deși era vrednic, fără îndoială, de societatea regilor.”

La Roma va primi Taina Preoției, cu siguranță până pe la anul 499. Cuviosul Dionisie se va ocupa și de data Sfintelor Paști, o altă problemă a Bisericii Romei. Stabilirea datei pascale fusese încredințată de Sinodul I Ecumenic de la Niceea Bisericii din Alexandria Egiptului, însă romanii se îndepărtaseră de această tradiție. În anul 525, într-o lucrare intitulată „Cartea despre Paști”, Cuviosul Dionisie argumentează adoptarea de către apuseni a datinei alexandrine. Totodată, adaugă o pascalie în completarea Sfântului Chiril cu datele Sfintelor Paști pentru anii 532-626.

Se știe că Sfântul Dionisie a deprins astronomia în timpul uceniciei la Alexandria. El a propus numărătoarea anilor „de la Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, iar nu de la împăratul Dioclețian, ca până atunci, pentru ca astfel să fie tuturor mai cunoscut începutul nădejzii noastre și pentru ca să apară mai

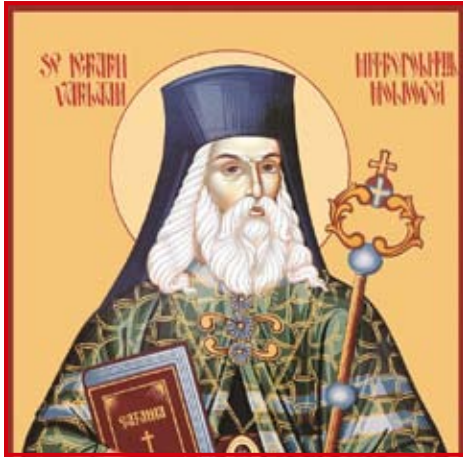

clară cauza răscumpărării neamului omenesc, adică Patimile Mântuitorului nostru.” Era creștină astfel întemeiată a intrat în vigoare la Roma în anul 527, iar până la începutul mileniului al doilea a fost adoptată în toată lumea creștină.

Cuviosul Dionisie cel Smerit „a murit în mireasma sfințeniei” pe la anul 545, în Italia. Numindu-se pe sine „Exiguus”, adică „smerit”, s-a înălțat. Casiodor îi adresa, încă din timpul vieții, cuvinte de invocare, asemenea unui sfânt canonizat: „Să mijlocească pentru noi, el care obișnuia să se roage împreună cu noi, ca să putem fi ajutați acum prin meritele lui, cu rugăciunea căruia am fost întăriți aici pe pământ.” ❀

SFINȚII IERARHI DE LA MĂNĂSTIREA SECU

Sfântul Ierarh Varlaam, Mitropolitul Moldovei

S-a născut în jurul anului 1580, într-o familie de răzeși din Borcești (Neamț), sat dispărut, situat lângă Târgu Neamț. Numele său de mirean a fost Vasile Moțoc. De tânăr și-a îndreptat pașii spre Schitul Zosim de pe valea pârâului Secu, unde a învățat carte și și-a dezvoltat talentul de vorbitor și scriitor. A deprins limbile slavonă, latină și greacă. Este tuns în monahism cu numele de Varlaam. Bun povățuitor, ajunge pe treptele ecleziastice cele mai înalte, fiind numit egumen al mănăstirii. Se ocupă în continuare cu studiul cărților, îndeosebi cele religioase, traducând Scara (Leaștița) Sf. Ioan Scărarul (1618). A fost unul din întemeietorii limbii române literare.

Pentru strădaniile și virtuțile sale este ridicat la rangul de arhimandrit. Ajunge sfetnic de încredere al domnitorului Miron Barnovschi, care în 1628 îl trimite într-o misiune ecumenică la Moscova și Kiev. Se întoarce în țară după moartea mitropolitului Anastasie Crimca (1629) și înlăturarea Domnitorului Miron Barnovschi și se retrage la mănăstirea sa de metanie, Secu. Dar în anul 1632, în timpul domniei lui Alexandru Iliăș, arhimandritul Varlaam este numit Mitropolit al Moldovei în locul mitropolitului plecat la Domnul, Anastasie II (1629-1632).

Mitropolitul Varlaam va avea multe realizări, cu sprijinul Domnitorului Vasile Lupu: prin bunăvoința Sfântului Mitropolit Petru Movilă al Kievului, Mitropolitul Varlaam înființează în anul 1640 la Mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași prima tipografie românească din Moldova; în anul 1642 convoacă Sinodul de la Iași; zidește frumoasa și renumita biserică a Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași, ctitoria cea mai cunoscută a Domnitorului Vasile Lupu, unde în anul 1641 sunt aduse moaștele Sf. Cuv. Parascheva, datorite Domnitorului Vasile Lupu de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol; cu ajutorul Domnitorului Vasile Lupu în anul 1640

Mănăstirea Secu, loc de adâncă spiritualitate creștină dar și de cultură și civilizație, rămâne în primul rând pentru noi mănăstirea în care Sf. Cuv. Paisie de la Neamț a păstorit o obște de peste 350 de călugări și a tradus multe texte patristice. Acest sfânt lăcaș este ctitorit pe locul Schitului Zosima de către vornicul Nestor Ureche și soția sa Mitrofana în anul 1602. Curând aici începe să funcționeze și o școală.

întemeiază la Iași prima școală de grad înalt din Moldova, după modelul Academiei Duhovnicești de la Kiev, înființată acolo de Sfântul Ierarh Petru Movilă. Drept reacție la propaganda calvină din Transilvania redactează „Cartea care se cheamă Răspunsul împotriva Catehismului Calvinesc”, prima scriere românească de polemică teologică. De asemenea, mitropolitul Varlaam se numără, în anul 1639, între cei trei candidați propuși pentru ocuparea scaunului de Patriarh Ecumenic al Constantinopolului.

Mitropolitul a tipărit la Iași mai multe cărți de slujbă și de apărare a credinței ortodoxe, printre care: Cele șapte taine, Răspunsul împotriva catehismului calvinesc, Pravila, Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu. Lucrarea sa „Cazania” sau „Carte românească de învățătură la duminicile de peste an, la praznice împărătești și la sfinți mari” (1643) a fost prima carte românească tipărită în Moldova, numărându-se între cele mai de seamă scrieri din istoria vechii culturi românești. Mitropolitul Varlaam face în Moldova primii pași de înlocuire a limbilor străine, greacă și slavonă, cu limba vorbită a poporului.

În aprilie 1653 se retrage la Mănăstirea Secu, unde pleacă în veșnicie în anul 1657. Este înmormântat în partea de miazăzi a bisericii.

La propunerea Sinodului Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, în data de 12 februarie 2007, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române înscrie în rândul sfinților din calendar pe învățatul mitropolit Varlaam al Moldovei, cu zi de pomenire la 30 august.

Sfântul Ierarh Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului

Născut într-un sat smerit din Vrancea, în

familia răzeșilor Gheorghe și Anastasia, rudă a Mitropolitului Varlaam, va fi și el atras de viața monahală. Intră în mănăstirea Râșca, unde va fi tuns în monahism în anul 1630. Se mută apoi la Secu, în fosta chilie a Mitropolitului Varlaam. Va fi fost egumen la mănăstirea cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae” din Cetatea Neamț (înființată în 1641 de domnul Vasile Lupu) până în 1665, și apoi, între 1666 și 1667, egumen la Secu.

Socotit vrednic, va fi hirotonit Episcop de Huși în anul 1667. Timp de șapte ani, cu multe greutatea va sluji jertfelnic pe cei păstoriți, făcând milostenii și mângâind pe cei bolnavi. Atunci se împrietenește cu Sfântul Dosoftei al Moldovei, în acei ani Episcop de Roman, căruia îi va urma în anul 1674 Sfântul Ierarh Ioan.

Stă în scaunul episcopal al Romanului până în anul 1685, fiind un colaborator apropiat al Sfântului mitropolit Dosoftei al Moldovei, care-l numea, în lucrarea „Viața și petrecerea svinților”, „arhiepiscopul cel sfânt și minunat”.

Ca episcop de Roman pune, împreună cu vornicul Moțoc din Odobești, temelile Mănăstirii Mera, din părțile Vrancei și rectitorește Mănăstirea Vărzărești. Pleacă la Domnul în anul 1685, fiind înmormântat lângă biserica de la Mănăstirea Secu, în partea de nord. Chipul său a fost pictat în frescele Paraclisului de la Mănăstirea Râșca, biserica Schitului Vovidenia și biserica Schitului Agapia Veche.

A fost canonizat în ședința Sfântului Sinod din 5-7 martie 2008, cu zi de prăznuire la 30 august. ✿

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 29 AUGUST - 5 SEPTEMBRIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 29.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) †) Tăierea capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul (Post) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 1.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 3.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 4.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 5.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie